

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΔΕΝ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αναμφίβολα δεν υπήρξε ούτε ένας από εμάς που να μην πήρε, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θέση μέσα στα γεγονότα του περασμένου Δεκέμβρη. Ίσως να είναι από τις σπάνιες φορές σε αυτή τη χώρα που μια είδηση σαν αυτή της δολοφονίας του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον αμετανόητο αστυνομικό δολοφόνο του Ε. Κορκονέα, να προκάλεσε σε τόσο μεγάλη έκταση κοινό αίσθημα οργής και αγανάκτησης.

Αίσθημα εφάμιλλο με αυτό που είχαμε όλοι μετά τον θάνατο των 57 συνανθρώπων μας στις πυρκαγιές του 2007 στην Πελοπόννησο. Θάνατο από τους εμπρησμούς τους οποίους το παρόν σύστημα υποθάλλει με την πολιτική που αποχαρκτηρίζει τα καμένα δάση και τα χαρίζει μετά σε εργολάβους και εταιρείες ανάβοντας, στην ουσία με αυτό τον τρόπο, το σπέρτο στο χέρι του εμπρηστή.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΙ ΑΜΕΤΡΗΤΟΙ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΙ

Είναι το ίδιο το πολιτικό σύστημα το οποίο υποτίθεται ότι διαχειρίζεται και τις ζωές μας και είναι υπεύθυνο για τις καθημερινές, φανερές ή κρυμμένες, δολοφονίες όπως αυτή του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Μόνο την τελευταία δεκαετία είχαμε με βάση τις «επίσημες» αναφορές πάνω από 50 δολοφονίες μεταναστών από αστυνομικούς ή λιμενικούς.

Αμέτρητοι-εκατοντάδες είναι οι νεκροί πρόσφυγες από πνιγμό ή από νάρκες στα σύνορα.

Μόνο μέσα στο 2009 φτάσανε τον αριθμό των 200 οι νεκροί μέσα στους χώρους εργασίας. Οι θάνατοι των εργατών στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα» αποτελούν το φόρο αίματος που καταβάλλει αυτή η κοινωνία στο βωμό του καπιταλισμού.

Αμέτρητες όμως είναι οι καθημερινές μικρές δολοφονίες που υφιστάμεθα όλοι μας από ένα σύστημα που δολοφονεί καθημερινά την αξιοπρέπεια, τη ζωή και τις ελευθερίες μας.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

Πώς αλλιώς, παρά ως σύγχρονες συνθήκες σκλαβιάς, μπορούμε να περιγράψουμε τον καταναγκασμό στην εργασία υπό τον εκβιασμό της φτώχειας και της ανέχειας στον οποίο υποκύπτουμε άπαντες προκειμένου να επιβιώσουμε.

Ελαστικοποίηση της εργασίας, ανασφάλιστη μαύρη εργασία, απολύσεις, συρρίκνωση των μισθών και των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Όλα με πρόσχημα την κρίση, όλα προς συμφέρον των αφεντικών.

Η εργασία μας, ξένη από την έννοια της προσφοράς στο σύνολό, ή της δημιουργίας, παράγει πλούτο που καρπώνονται τα αφεντικά και οι διαχειριστές

της εξουσίας, ενώ οι μισθοί μας αντηχούν το σαρκασμό με τον οποίο ανταμείβουν το μόχθο μας.

Στηρίζουμε με την εργασία μας και με τους φόρους μας ένα παρασιτικό σύστημα, χωρίς να δικαιούμαστε ούτε καν αυτά που μερικές δεκαετίες πριν θεωρούνταν αυτονόητα. Η εργασία έχει γίνει συνώνυμο της ζητιανιάς όταν για να βρούμε δουλειά φτάνουμε να «υποχρεωνόμαστε» σε πολιτικά γραφεία, σε εργολάβους και στη νόμιμη μαύρη εργασία προγραμμάτων του ΟΑΕΔ όπως τα Stage. Κι όταν έρθουμε αντιμέτωποι με τους σύγχρονους δουλέμπορους ρισκάρουμε να καταλήξουμε όπως η Κ. Κούνεβα, η οποία στην προσπάθειά της να πολεμήσει την τοξικότητα των σύγχρονων εργασιακών σχέσεων δέχτηκε επίθεση με οξύ.

Παράγουμε τον πλούτο που αντί να αποτελεί τη βάση για την κοινωνική περιουσία και αλληλοβοήθεια στους ηλικιωμένους, στους αρρώστους, στους άνεργους αποτελεί την ιδιοκτησία των λίγων. Τα ασφαλιστικά ταμεία τα λυμαίνονται οι κρατικοδίαιτοι συνδικαλιστές και οι μεγαλοεταιρίες.

Η σύνταξη για τους σημερινούς 15-χρονους, θα αποτελεί ανάμνηση περασμένων γενεών.

ΒΙΟΣ ΑΒΙΩΤΟΣ

Μια γενιά που διαπαιδαγωγείται σε ένα σύστημα διαρκούς ανταγωνισμού, που της επιβάλλεται ένας τρόπος ζωής, ο οποίος αφαιρεί κάθε παιδικότητα. Πως αλλιώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε τη νεολαία μας αν όχι βαριά εργαζόμενους με διπλοβάρδια σχολείο φροντιστήριο, σε μια αρένα διεκδίκησης ενός υποθηκευμένου μέλλοντος; Πως αλλιώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την απαγόρευση του

τείχος ελέγχου και υποταγής που καλύπτει και διαιρεί την κοινωνία. Τρομονόμοι, κουκουλονόμοι, δικαστική αδιαλλαξία, φυλακές, αστυνόμευση, πογκρόμ σε μετανάστες... δόγμα νόμος και τάξη. Στα κοινωνικά προβλήματα της οικονομικής κρίσης που αυτοί κατασκεύασαν και προκάλεσαν η απάντηση είναι το γκλόπ του Ματατζή.

Οι δρόμοι μοιάζουν όλο και περισσότερο με διάδρομους φυλακής. Περιπολίες ένστολων που οπλοφορούν και επιδίδουν τον τσαμπουκά τους σε μικροπωλητές. Κάμερες να δημιουργούν ένα αίσθημα ολοκληρωτικής επιτήρησης βιάζοντας κάθε έννοια αξιοπρέπειας και προσωπικότητας. Τα ΜΑΤ μοιάζουν όλο και περισσότερο στα σώματα ασφάλειας των ες ες. Μοιάζουν και συμπερι-

ΚΡΑΥΓΗ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Όλα τα παραπάνω μπορεί να μοιάζουν βγαλμένα από τις σελίδες ενός οργουελιανού μυθιστορήματος όπου κάθε προσπάθεια για ριζική αλλαγή φαίνεται απέλπιδα, αλλά εδώ ακριβώς έρχεται ο Δεκέμβρης του 2008.

Στα σύγχρονα Δεκεμβριανά η επιθυμία για ζωή και η ανάγκη για ελευθερία βγήκαν στους δρόμους και ξεσηκώθηκαν διαρρηγνύοντας την παντοδυναμία της εξουσίας.

Όλοι εμείς που κατεβήκαμε στους δρόμους, όλοι εσείς που ενώσατε τον ψιθύρο σας και τον κάνατε βροντή

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΜΑΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ, ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ελεύθερου χρόνου και του παιχνιδιού, στην ηλικία που αυτά είναι τόσο απαραίτητα, παρά ως ωμή βία; Η νεολαία μας στοχοποιείται στο σύνολό της και μαζί της το αύριο.

Ένα αύριο συνυφασμένο με την ποιότητα ζωής που σε πρωταρχικό στάδιο διασφαλίζεται και από ένα ανθρώπινο σύστημα υγείας. Όμως, η ήδη παθούσα και ανεπαρκής δημόσια υγεία γίνεται πλέον και έρμαιο των φαρμακοβιομηχανιών έχοντας καταντήσει «εμπόριο αρρώστιας». Αντί να θεραπεύουν και να περιθάλπουν, καλλιεργούν την ανασφάλεια και τον τρόμο κατασκευάζοντας πανδημίες έτσι ώστε να πουλάνε φάρμακα. Η σωματική υγεία πρόκειται να γίνει προνόμιο ανάλογο της οικονομικής επιφάνειας του καθενός. Η νοητική υγεία κανενός.

Από το κράτος πρόνοιας είμαστε στην διαδικασία όπου σιγά και μεθοδικά περνάμε στο κράτος ελέγχου. Αυτό αποδεικνύουν άλλωστε και οι πολιτικές που από την μία άρουν τις υποχρεώσεις του κράτους απέναντι στον πολίτη, και από την άλλη υφαίνουν ένα

φέρονται περισσότερο με στρατό κατοχής ξένο σώμα και εχθρικό προς τους πολίτες αυτής της χώρας, όπου στην κυριολεξία «πρώτα βαράνε και μετά ρωτούν». Ως γνήσιοι απόγονοι των πραιτοριανών και των γενίτσαρων αποτελούν ότι πιο μισητό και αντικοινωνικό έχει δημιουργήσει το Κράτος.

Η ζωή βίος αβιώτος μέσα σε τσιμεντένια κλουβιά, σε πόλεις που δεν επιτρέπουν την συνάντηση, το περίπατο. Πόλεις όχι για παιδιά, όχι για νέους, όχι για ανθρώπους. Αλλά πόλεις μόνο για εργάτες, για καταναλωτές, για υπηκόους. Τα πάρκα γίνονται παρκινγκ. Και στους χώρους πρασίνου φυτεύονται πολυκατοικίες αντί για δέντρα.

Η οικογένεια μας πλέον είναι η συσκευή της τηλεόρασης, μητέρα και πατέρας ταυτόχρονα μας μεγαλώνει νανουρίζοντας μας με σαχλοτραγουδάκια και προσταγές. Η τηλεόραση λειτουργεί στην καλύτερη ως ένας παραμορφωτικός καθρέφτης δημιουργώντας έναν πλασματικό κόσμο και στην χειρότερη ως εργαλείο προπαγάνδης της κυριαρχίας.

φωνάξαμε μαζί **Φτάνει πια!** στην εξουσία.

Φτάνει πια σε ένα σύστημα που έχει χρεοκοπήσει που το μόνο που μπορεί να διαχειρίζεται είναι η ίδια η διαφθορά που αυτό παράγει.

Φτάνει πια στους πολιτικούς... στους συνδικαλοπατέρες και στους ψευτοδημοσιογράφους που ευτελίζουν και διαστρεβλώνουν τα παράθυρα της ζωής μας.

Ο περσινός Δεκέμβρης είχε οργή, πολύ οργή, γιατί ήταν η συσσωρευμένη αδικία τόσων ετών, αναμειγμένη με την απελπισία που γεννά ένα μέλλον το οποίο το έχουν προδιαγράψει άλλοι για εμάς χωρίς εμάς.

Δεν είναι τυχαίο που η περσινή εξέγερση του Δεκέμβρη είχε τόση δυναμική όχι μόνο στην χώρα μας αλλά και σε όλη την Ευρώπη. Δεν ήταν μόνο ο δίκαιος θυμός μια αναίτιας δολοφονίας. Συνέπεσε με την είσοδο της Ευρώπης στην κατασκευασμένη και προκαλούμενη από τις τράπεζες οικονομική κρίση. Μια κρίση που έχει

φέρει την ανέχεια στην κοινωνία και ευκαιρίες επικερδών επενδύσεων στο κεφάλαιο. Η οργή όμως δεν είναι μόνο συναίσθημα. Είναι αγώνας και διεκδίκηση για κοινωνική δικαιοσύνη. Η κραυγή μιας κοινωνίας που ήρθε η ώρα να αφήσει τη στάση της παραίτησης, της ήττας και να διεκδικήσει στο δρόμο τον αγώνα της χειραφέτησης.

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΘΕΣΜΙΣΗ

Ενάντια σε κόμματα, χωρίς διαμεσολαβητές, χωρίς κηδεμόνες. Ανακαλύπτοντας την ουσία της άμεσης δημοκρατίας μέσα από μαζικές κινητοποιήσεις, με άμεση δράση, παίρνοντας αποφάσεις μέσα από ανοιχτές συνελεύσεις μέσα από αμεσοδημοκρατικές συλλογικές διεκδικήσεις, να δηλώσει ρητά ότι το συλλογικό εμείς είναι ο μοναδικός κυρίαρχος και υπεύθυνος να ορίσει την εργα-

σία, την παιδεία, την υγεία, τη δικαιοσύνη, τον πολιτισμό. Όλα αυτά είτε ως στιγμές, είτε ως δυνατότητα, είτε ως δομές που συνεχίζονται ακόμα και σήμερα και που δυναμώνουν μέρα με την ημέρα, τα ξεκίνησε ο Δεκέμβρης.

Οι καταλήψεις, οι μαζικές των χιλιάδων ανθρώπων πορείες, οι ανοιχτές συνελεύσεις σε γειτονιές, οι τοπικοί αγώνες για τον Αχελώο, για την προάσπιση των δημόσιων αγαθών όπως το νερό, για τα χυτά σε Νάξο, Λευκίμη, Ελληνικό, Γραμματικό, οι τοπικοί αγώνες για τα πάρκα, για τους δημόσιους χώρους, για τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας στις Συκιές, για τα διόδια στην Αττική οδό, ο ανεξάρτητος ταξικός αγώνας των καθαριστριών στη Μαγνησία, στην Πεκόπη, το κίνημα αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, τα δεκάδες ίσως εκατοντάδες πρωτοβάθμια σωματεία που ξεπηδούν σε όλη την Ελλάδα κόντρα στο παραδοσιακό ξεπουλημένο συνδικαλισμό, τα ελευθέρα κοινωνικά κέντρα, τα στέκια σε όλη την χώρα με ανθρώπους κάθε ηλικίας, ντόπιους και μετανάστες, πέρα από ιδεολογικά ή

κομματικά κριτήρια. Όλα αυτά αποτελούν το σπέρμα που άφησε ο Δεκέμβρης. Τη δυνατότητα και την ελπίδα που έχουμε ότι όλοι μαζί μπορούμε εμείς να αποφασίζουμε για τα προβλήματα μας και να δίνουμε λύσεις. Όλα αυτά είναι μια εικόνα από το μέλλον που διεκδικούμε.

Σε αυτή τη δυνατότητα που πρόβαλε από την εξέγερση του Δεκέμβρη, το κράτος απαντά με καταστολή. Και επιστρατεύει τους μοναδικούς πιστούς του φύλακες το ΦΟΒΟ και τη ΒΙΑ.

Στην κοινωνική δημιουργία η απάντηση του κράτους είναι οι δολοφονίες μεταναστών, οι συλλήψεις, οι φυλακίσεις, οι κατεχόμενες περιοχές, οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας, το ξύλο, τα δακρυγόνα, το βιτριόλι στην Κωνσταντίνα, οι παρακρατικές συμμορίες και πρόσφατα οι βομβιστικές δολοφονικές επιθέσεις, όπως στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Buena Ventura, στο φοιτητικό στέκι Σφεντόνα αλλά και στο στέκι μεταναστών στα Εξάρχεια.

ΔΕΝ ΜΑΣ ΤΡΟΜΑΖΟΥΝ. ΜΑΣ ΟΡΓΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΑΘΕΙΣ ΠΑΛΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ ΤΙ; ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Μπήκαμε, λοιπόν, στο φοβερό και τρομερό Δεκέμβρη, για τον οποίο τόσα και τόσα ακούγονται από ΜΜΕ και πολιτικούς: θα γίνουν επεισόδια, καταστροφές, καψίματα, η συντέλεια του κόσμου!

Σκέφτηκες ποτέ μήπως ότι τα πράγματα μπορεί και να μην είναι ακριβώς έτσι;

Στις 6 Δεκέμβρη 2008 δολοφονείται στα Εξάρχεια ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος από ειδικό φρουρό. Αυτή είναι η κορυφή του παγόβουνου με αφορμή την οποία άνθρωποι διαφορετικών ηλικιών, κοινωνικών στρωμάτων και πολιτικών πεποιθήσεων γεμίζουν τους δρόμους των πόλεων όχι μόνο τις μέρες που ακολουθούν το παραπάνω γεγονός, αλλά για ένα σχεδόν μήνα. Σχεδόν αμέσως ξεκινά στα ΜΜΕ ο χορός της «πληροφόρησης»: οι κακοί που καίνε και κάνουν πλιάτσικο, οι μαθητές που χαρίζουν λουλούδια στους αστυνομικούς και καμιά φορά παρεκτρέπονται και

λίγο και πετάνε και καμιά πέτρα σε κανένα αστυνομικό τμήμα, αλλά έφηβοι είναι, λογικό να είναι και λίγο οργισμένοι, άσε που κάποιους τους παρασέρνουν σίγουρα οι κακοί και πάει λέγοντας. Όσο για τους λόγους για τους οποίους συμβαίνουν όλα αυτά: γενικότητες όπως τα πράγματα είναι δύσκολα και το μέλλον προβλέπεται ζοφερό αρκούν για να δικαιολογήσουν εν μέρει μια δυσαρέσκεια, η οποία δεν πρέπει όμως ποτέ να ξεφεύγει από την κόσμια συμπεριφορά, τα θέματα πακετάρεται στα γρήγορα και εξαφανίζεται συμπτωματικά μόλις σβήνουν και οι τελευταίοι καπνοί και βρίσκει το στόχο της η τελευταία πέτρα, παρόλο που οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται και ο κόσμος που συμμετέχει σε αυτές αρχίζει και συνειδητοποιεί ότι οι προβληματισμοί και οι ανησυχίες του είναι κοινός με πολλών περισσότερων ανθρώπων που συναντά στο δρόμο από όσους πίστευε όσο καιρό ήταν κλεισμένος στο μικρόκοσμο του διαμερισμάτος του.

Θα μου πεις αυτά έγιναν τότε, ποιός ο λόγος να γίνει κάτι και τώρα, ίσως εκτός από μια επετειακή πορεία;

Σκέφτηκες ποτέ ότι η κρατική καταστολή, που ήταν και η αφορμή των γεγονότων, δεν έχει μειωθεί στο ελάχιστο και αντίθετα εντείνεται; Γνωρίζεις ότι εδώ και κανένα δίμηνο στα Εξάρχεια υπάρχει ένας στρατός αστυνομικών που κάνει εξακριβώσεις στοιχείων, σωματικούς ελέγχους, εξευτελίζει κόσμο αναγκάζοντάς τον να γονατίσει, φτάνει μέχρι στο σημείο να δένει ανθρώπους με χειροπέδες σε δέντρα, να δοκιμάζει την αντοχή του γκλομπ σε σώματα και κεφάλια, να σπάει πλευρά με κλωτσιές από τα οποία τρυπάνε πνεύμονες (http://www.enet.gr/?i=news_el_article&id=79886), χωρίς κανένα λόγο και συχνά με κριτήριο την εμφάνιση του διερχόμενου; Ξέρεις ότι παρόμοια γεγονότα συμβαίνουν καθημερινά και στο κέντρο της Θεσσαλονίκης μπροστά στα μάτια περαστικών οι οποίοι

χαλλάρει τον καφέ τους (<http://www.youtube.com/watch?v=nVtN6Lhj4ug>); Θυμάσαι πως αντιμετωπίζονται τέτοια περιστατικά αν ο στόχος είναι κάποια τράπεζα ή το χρηματιστήριο, με παράθυρα στα κανάλια, ζωντανές συνδέσεις, τόνους μελανιού και σάλιου και τη «δικαιοσύνη» να προφυλακίζει ανθρώπους με ανυπόστατα στοιχεία απλά και μόνο επειδή συμμετέχουν σε αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες;

Συνειδητοποιείς πόσο αφόρητη έχει γίνει η καθημερινότητά σου σε μια απάνθρωπη πόλη στην οποία ζεις υπό εξοντωτικούς ρυθμούς, χωρίς να βρίσκεις κάποιο ουσιαστικό νόημα για την ύπαρξή σου; Αναλογίστηκες ποτέ το δικό σου μερίδιο ευθύνης σε όλα αυτά; Από τις πιο απλές πράξεις σου, όταν για παράδειγμα παρκάρεις το αυτοκίνητό σου πάνω στο πεζοδρόμιο αδιαφορώντας για όλους τους άλλους, μέχρι το φόρτωμα των ευθυνών για τη ζωή σου κάθε τέσσερα χρόνια σε επαγγελματίες διαχειριστές του κράτους, οι οποίοι γνωρίζεις ότι θα κλέψουν και θα

Πορεία 6 Δεκέμβρη

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 12.30μμ Καμάρα

απλώς χαζεύουν; Γνωρίζεις ότι στην Αθήνα την 17^η Νοεμβρίου αποκλείστηκε ένα τμήμα της πορείας χωρίς κάποιο συγκεκριμένο λόγο και έγιναν περί τις 300 προσαγωγές από τους οποίους οι περισσότεροι ήταν κάτω των 18 ετών; Ότι την ίδια μέρα στο Ηράκλειο ξυλοκοπήθηκαν δύο διαδηλωτές από την αστυνομία, ενώ ένας σέρνεται κυριολεκτικά στο δρόμο και σε σκαλιά από δύο ασφαλίτες κατά τη σύλληψή του (<http://www.youtube.com/watch?v=DvbSn9ivXZs>);

Γνωρίζεις ότι μέσα σε αυτή τη χρονιά ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι και καταλήψεις γίνονται στόχος παρακρατικών επιθέσεων όπως η επίθεση με χειροβομβίδα στο στέκι μεταναστών και η επίθεση με μολότοφ στην κατάληψη της Villa Amalias και την κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 στην Αθήνα; Ξέρεις ότι παρόμοια περιστατικά συμβαίνουν και στη Θεσσαλονίκη όπως οι δύο εμπρηστικές επιθέσεις στο Radio Revolt που βρίσκεται στο χώρο του Α.Π.Θ. και οι βομβιστικές επιθέσεις στη συλλογικότητα Σφεντόνα και στον κοινωνικό χώρο Buena Ventura (και οι δύο χώροι βρίσκονται στο κέντρο της Θεσσαλονίκης), με την τελευταία να πραγματοποιείται την περασμένη μόλις Τρίτη; Γνωρίζεις ότι η τελευταία περίπτωση περίπτωση παρουσιάστηκε σε πρωτοσέλιδο εφημερίδας της Θεσσαλονίκης ως ξεκαθάρισμα λογαριασμών (<http://www.makthes.gr/index.php?name=News&file=article&sid=47521>) και σε πρωινή εκπομπή σταθμού πανελληνίας εμβέλειας σαν επίθεση σε κατάληψη που έχει γίνει σε καφετέρια (!!!) με τους παρουσιαστές να χαριεντίζονται για αυτούς που έκαναν την κατάληψη στην καφετέρια για να πίνουν

σπαταλήσουν το δημόσιο χρήμα που έχει εισπραχθεί από εσένα. Σκέφτηκες ποτέ αν έχεις καθόλου αλληλεγγύη για το διπλανό σου ή το μόνο που σε απασχολεί είναι η οικογένειά σου;

Εμείς δεν είμαστε κάποιο κόμμα για να ζητήσουμε την ψήφο σου. Το μόνο που έχουμε να σου πούμε είναι να προβληματιστείς για κάποια πράγματα και να σκεφτείς για τη ζωή σου; Μήπως η άκρατη κατανάλωση δεν σε κάνει τελικά και τόσο ευτυχισμένο; Μήπως το εξουσιαστικό κράτος δεν είναι η απάντηση στα προβλήματά σου, αλλά πολλές φορές η αφορμή τους; Μήπως έχει έρθει η ώρα να κάνεις κάποια πράγματα κι εσύ, όχι μόνος σου, αλλά σε συνεργασία με ανθρώπους στη γειτονιά σου καταρχήν, που έχουν τους ίδιους προβληματισμούς με εσένα, εφαρμόζοντας αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και δράσεις; Μήπως τότε θα ανακαλύψετε ότι υπάρχουν και άλλες ομάδες ανθρώπων που δρουν με παρόμοιο τρόπο;

Αυτούς ακριβώς τους προβληματισμούς, τις ανησυχίες και τις διαφωνίες μας θέλουμε να αναδείξουμε με τις δράσεις μας. Για μας ο φετινός Δεκέμβρης δε θα περιοριστεί σε μία επετειακή/αναμνηστική πορεία όπως έχει καταντήσει να γίνεται με την επέτειο του Πολυτεχνείου. Είναι ένα άνοιγμα προς τα έξω των όσων μας απασχολούσαν πριν το Δεκέμβρη του 2008 και συνέχισαν να μας απασχολούν έκτοτε.

Οι αναφορές σε κυριαρχικά ΜΜΕ δεν γίνονται επειδή πιστεύουμε ότι η αλήθεια παρουσιάζεται από αυτά, αλλά για να καταδείξουμε το πόσο ακραία είναι κάποια γεγονότα ώστε να τα παραδέχονται και τα φερέφωνα της κρατικής εξουσίας